

تاریخ صلیب

تاریخ صلیب

بسیاری از مسیحیان کنجکاو هستند که درباره تاریخ صلیب آگاهی کسب کنند. زبان شناسان معتقدند که ریشه واژه "صلیب" احتمالاً منشاء فنیقی دارد. فنیقی ها در سرزمینی که امروزه "لبنان" نام دارد، زندگی می کردند.

تحقیقات باستان شناسی نشان داده که مجازات صلیب در میان آشوری ها، بابلی ها و حتی ایرانی ها و سپس یونانیان متداول بود. طبق گزارش های تاریخی، اسکندر در سال ۳۳۲ قبل از میلاد، پس از تصرف بندر صور در لبنان که متعلق به فنیقی ها بود، دستور داد که دو هزار تن از مدافعان شهر را مصلوب کنند.

اما محققان نمی دانند که تمدن های مذکور، مجازات صلیب را چگونه به اجرا درمی آوردند. شاید مجرم

را به درخت یا صخره ای با طناب می بستند تا همان جا به علت گرسنگی و تشنگی بمیرد. یکی از گزارش ها مربوط به ۵۵۰ قبل از میلاد است که فرمان داده شد: "سر متهم به اعدام را در گونی کنید و به درخت آویزان کنید." محققان نمی دانند که این حکم، آیا نوعی دار زدن بوده یا مصلوب کردن.

صلیب در یونانی ستون یا تیرک معنی می دهد و در زبان رومیان "درخت نحس"، که به خوبی به منشاء آن دلالت دارد.

با این توصیف، در دوران باستان، یونانیان درختان را مقدس قلمداد می کردند، زیرا می پنداشتند که روح خدایان مانند "ژئوس" در درختان ساکن هستند! بنابراین، مجرمان به درختان بسته می شدند تا بعد از مرگ مقدس محسوب شوند.

محققان حدس می زنند که اعدام به روش صلیب، به تدریج شکل گرفت. در ابتدا تیرکی را بر شانه محکوم قرار داده و دست های او را به تیرک می بستند تا از خود مقاومت نشان ندهد. اما بعدها، به جای بستن دست، میخ در دست ها فرو می کردند. میخکوب کردن دست ها به نظر جلاد بستگی داشت که میخ ها به کف دست یا مچ دست کوبیده شود.

در اسکلت هایی که در اطراف اورشلیم کشف گردید، محققان مشاهده کردند که دست ها و پاهای میخکوب شده، بریده شده بودند. یوحنا به این نکته اشاره کرده بود: "سربازان آمدند و ساق پاهای آن دو نفر را که با عیسی اعدام شده بودند، شکستند. ولی وقتی به عیسی رسیدند، دیدند مرده است. پس ساق های او را نشکستند" (یوحنا فصل ۱۹ آیات ۳۲ - ۳۳). در عهد عتیق پیشگویی شد که ساق پاهای مسیح شکسته نخواهد شد (مزمور ۳۴ آیه ۲۰).

هدف سربازان رومی ها از شکستن پاها آن بود که به مرگ محکوم سرعت ببخشند. وقتی کسی را به صلیب می آویختند، در اثر خفگی جان می داد. محکوم می کوشید با فشار پاهایش، خود را به بالا بکشد تا بتواند تفس کند. وقتی پاهایش را می شکستند، خیلی زود خفه می شد. گزارش یوحنا با گزارش ها و شواهد تاریخی کاملاً هماهنگی دارد.

گزارش های تاریخی حاکی از آن است که بالای سر محکوم یک تخته یا لوح نصب می کردند و جرم محکوم را می نوشتند. پیلطس دستور داد در بالای صلیب مسیح، نوشته ای نصب کنند که روی آن نوشته شده بود: "عیسی ناصری، پادشاه یهود". بسیاری آن نوشته را که به زبان های عبری، رومی و یونانی بود، خواندند، چون جایی که مسیح را مصلوب کردند، نزدیک شهر بود" (یوحنا فصل ۱۹ آیات ۱۹ - ۲۰).

تمام وسایل شخصی و لباسهای مصلوب هم متعلق به جلاد بود (یوحنا فصل ۱۹ آیات ۲۳ - ۲۴).

وقتی کار تصلیب تمام می شد، یکی از جلادان را برای نهبانی انتخاب می کردند و بقیه می رفتند. مصلوب آویخته می ماند تا می مرد. مرگ او بسته به شکل مصلوب شدن چند ساعت یا چند روز طول می کشید. موارد نادری هم پیش می آمد که مصلوب را زنده پایین می آوردند.

به نوشته هرودوت، داریوش یکی از والیان خود را مصلوب کرد. اما هنگامی که به اشتباه بودن حکم پی

برد، دستور داد او را از صلیب باز کنند. این والی سلامت خود را باز یافت و بعدها از فرماندهان بزرگ جنگی سپاه ایران شد.

مواردی مصلوبان را حتی روی صلیب هم آزار می‌دادند، می‌زدند یا سنگسار می‌کردند. روایت شده فیلیپس (شاگرد مسیح) بعد از مصلوب شدن، توسط اراذل سنگسار شد.

نرون هم بعد از آتش سوزی عظیم رم، مسیحیان را مصلوب و بر صلیب به آتش کشید. چنان که گفتیم مصلوب شدگان را دفن نمی‌کردند. چون آنها را شایسته رستاخیز بعد از مرگ نمی‌دانستند. هدف این بود که مصلوبان یا کسانی که از صخره به پایین پرت می‌شدند از بین بروند و اثری از آنها باقی نماند.

مصلوب کردن روش بسیار تحقیرآمیز اعدام محسوب می‌شد و بیشتر برای اعدام بردگان، راهزنان و گلاادیاتورهای بی نام و نشان و مجرمانی به کار گرفته می‌شد که شهروند روم نبودند. سیسرون نویسنده و خطیب رومی می‌نویسد: “در شان یک رومی نیست که در مراسم به صلیب کشیدن شرکت کند.”

میدان مخصوص تصلیب در روم باستان که امروزه به آن دروازه “سن لاورنتینوس” می‌گویند، در آن زمان‌ها پر از اسکلت و استخوان انسان بود. سگ‌های ولگرد و سایر وحوش آنجا پرسه می‌زدند و بوی گند جنازه هامشام را آزار می‌داد. “شهروندان شریف” پای خود را در این محوطه وحشتناک و متعفن نمی‌گذاشتند.

نکته قابل توجه این است که مصلوب کردن خاص مردان بود و زنان را مصلوب نمی‌کردند.

کنستانتین (امپراتور روم) در سال ۳۲۰ میلادی این شیوه اعدام را ممنوع کرد. علت این بود که او خود به مسیحیت گرویده و نزد او صلیب که با آن مسیح را مصلوب کردند، تقدس یافته بود.

نویسنده مقاله: مهران پورپشنگ